

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **Ł.B.**,
skazanego z art. 148 § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 25 lipca 2025 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z dnia 15 czerwca 2023 r., sygn. II AKa 50/23,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie
z dnia 19 stycznia 2023 r., sygn. akt II K 110/22,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku skazanego Ł.B. o wznowienie
postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 12 lutego 2025 r. Ł.B. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 15 czerwca 2023 r., sygn. akt II AKa 50/23, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 19 stycznia 2023 r., sygn. akt II K 110/22.

W uzasadnieniu korespondencji skazany przedstawił własny przebieg inkryminowanego zdarzenia wskazując, iż błędnie został przypisany mu czyn z art.

148 § 1 k.k., w sytuacji gdy prawidłowa ocena materialnoprawna tegoż czynu winna doprowadzić do uznania, iż wypełniał on znamiona art. 158 § 3 k.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek skazanego Ł.B. o wznowienie postępowania jest oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, że „sąd, orzekając jednoosobowo, odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od osoby wymienionej w § 2 bez wzywania do usunięcia jego barków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.” (art. 545 § 3 k.p.k. zd. 1). Powyższy przepis nakłada zatem na sąd obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku o wznowienie postępowania pochodzącego od podmiotu nieprofesjonalnego pod kątem tego czy nie jest on oczywiście bezzasadny. Kontrola ta ma charakter *quasi* formalny, co oznacza, że w jej toku nie dochodzi do merytorycznego rozpoznania wniosku, ani też do badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale do wstępnego przeanalizowania jego treści w celu ustalenia możliwości skutecznego złożenia tego pisma. Wniosek, który jest bezzasadny w stopniu oczywistym, musi spotkać się z odmową przyjęcia bez wzywania do usunięcia braków formalnych. Oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna „na pierwszy rzut oka”, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia prawomocnego orzeczenia (zob. np. postanowienia SN: z 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5; z 6 października 2015 r., V KO 56/15; z 12 maja 2025 r., III KO 31/25).

W analizowanym wniosku brak jest wszelako argumentacji choćby potencjalnie wpisującej się w podstawy wznowienia. Na tle prezentowanego przez skazanego stanowiska wypada zauważyć, że jego niezadowolenie z dokonanych ustaleń faktycznych, przeprowadzonej oceny materiału dowodowego, czy też zastosowania określonego przepisu prawa materialnego, nie mogą stanowić podstawy do wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania sądowego. Podkreślić bowiem trzeba, że postępowanie wznowieniowe nie może stanowić

powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest również swego rodzaju „trzecią instancją”, mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności orzeczeń zapadłych w sądach pierwszej i drugiej instancji. Tym bardziej niezasadne na tym etapie jest eksponowanie uchybień w zastosowaniu prawa materialnego, które rozważone zostały na etapie postępowania odwoławczego, a to właśnie czyni *in concreto* wnioskodawca. Dostrzec wszak trzeba, że kwestia poprawności przypisania zbrodni zabójstwa z art. 148 § 1 k.k., była przedmiotem zarzutu odwoławczego obrońcy skazanego, który postulował zarówno w *petitum* apelacji, jak na rozprawie odwoławczej, zmianę kwalifikacji prawnej czynu i przyjęcie art. 158 § 3 k.k., co jednak okazało się niezasadne. Na rozprawie odwoławczej Ł.B. oświadczył: „nie zabiłem, proszę o szansę, wnoszę o zmianę kwalifikacji prawnej czynu, popieram apelację swojego obrońcy”. To właśnie postępowanie odwoławcze stanowiło właściwe forum do podnoszenia zarzutu obrazy prawa materialnego, co obrońca skazanego uczynił. Sąd *ad quem* (Sąd Apelacyjny w Białymstoku), w uzasadnieniu wyroku odwoławczego wyraźnie podkreślił, że wniosek apelacji obrońcy, postulujący „zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zakwalifikowanie czynu oskarżonego Ł.B. z art. 158 § 3 k.k., bądź uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania był niezasadny”.

Wznowienie postępowania może nastąpić wyłącznie w ściśle określonych przez racjonalnego ustawodawcę podstawach. Takich jednak w przedłożonym wniosku nie wskazano.

Reasumując, stwierdzić zatem należy, że zmaterializowały się przewidziane w art. 545 § 3 k.p.k. podstawy do odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie jako oczywiście bezzasadnego, bez wzywania wnioskodawcy do uzupełnienia jego braków formalnych, takich jak niesporządzenie go przez adwokata (radcę prawnego) i brak wymaganej opłaty.

Mając powyższe względy na uwadze Sąd Najwyższy, orzekł jak na wstępie.

[WB]

[a.ł]

